

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/152/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4216203677
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Sidónia Sládečková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4216203677.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sidónie Sládečkovej a členiek senátu JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Eriky madarászovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného: JUDr. Barbora Korenecová, advokátka so sídlom Slnecná 765/3, 900 45 Malinovo, proti žalovanému: A., o zaplatenie sumy 334 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 13. decembra 2016 č.k. 5C/29/2016-39, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania p o t v r d z u j e .

Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 334 eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 334 eur od 11.10.2014 do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti. V ostatnej časti žalobu zamietol. Rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 497 ods. 1, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, 4 písm. k), ods. 5,8, § 517 ods. 1 veta prvá, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom v čase omeškania.

1.2. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola dňa 9.10.2013 uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 400600393, predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru v hotovosti v sume 400 eur. Žalovaný sa zaviazal vrátiť úver a zaplatiť odplatu za poskytnuté finančné prostriedky vo výške 235,40 eura , celkové náklady spojené spotrebiteľským úverom tvorené súčtom úroku vo výške 39,15 % ročne z poskytnutého úveru, čo je suma 156,60 eura, spolu čiastku 792 eur , do 10.10.2014. Odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov bola vo výške 235,40 EUR, čo predstavovalo ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN) vo výške 98.00%, ktorá sa vypočítala v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca uvedeného vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru a ktorú spotrebiteľ berie na vedomie. Úrok bol vo výške 39,15 %, ročne z poskytnutého úveru, čo predstavuje sumu vo výške 156,60 EUR. Spotrebiteľský úver sa úročí ročnou úrokovou sadzbou, ktorá predstavuje fixné percento vo výške 39.15 % p.a., pričom výška úrokov sa vypočíta nasledovnou metódou: istina (poskytnutý spotrebiteľský úver) x úroková sadzba x počet dní trvania spotrebiteľského úveru 365 x 100. Úroková sadzba úveru je fixná na celé obdobie úveru. Úroková sadzba nie je naviazaná na žiaden index ani referenčnú úrokovú sadzbu a nie sú dané žiadne podmienky pre uplatňovanie úrokovej sadzby. Žalovaný sa zaviazal zaplatiť celkovú čiastku 792.- EUR, ak nie je dohodnuté inak do

10.10.2014 na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo v hotovosti mandatárovi. Žalobca a žalovaný sa dohodli, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere pod č. 400600393 zo dňa 9.10.2013 sa mení tak, že žalovaný sa zaviazal žalobcovi uhradiť celkovú čiastku 792,- EUR v 12 splátkach vo výške 66,- EUR, vždy k 10 kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc dňom 10.11.2013. Žalovaný z uvedenej čiastky pred dlhom splatným uhradil 66,- EUR. Na základe toho, že porušil podmienky zmluvy o spotrebiteľskom úvere a nedodrжал splátkový kalendár, oznámil mu žalobca, že v zmysle zmluvy o spotrebiteľskom úvere stratil výhodu splátok. Dlh sa stal splatný v celosti nasledovne: istina 334,- eur, známy úrok vo výške 12,44 EUR, poplatok vo výške 235,40 EUR, poplatok za upomienky 0,- EUR, zmluvnú pokutu vo výške 33,- EUR, úrok vo výške 39.15 % ročne zo sumy 334,- EUR od 8.11.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 334,- EUR, od 11.10.2014 do zaplatenia. Napriek vyzve žalobcu, žalovaný svoj dlh nezaplatil.

1.3 Zistil, že žalobca pri uzatváraní predmetnej zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, nakoľko z jeho výpisu z obchodného registra okrem iného vyplýva predmet činnosti poskytovanie úverov. Žalovaný zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní predmetnej zmluvy nekonala v rámci svojho podnikania, povolania alebo zamestnania. Okrem toho poukázal na ustanovenie § 52 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.04.2014, podľa ktorého sa na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Preto pri posudzovaní danej veci vychádzal z ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka.

1.4. Dospel k záveru, že zmluva uzavretá stranami sporu je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 52 Obč. zákonníka a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Po preskúmaní uzatvorenej zmluvy o úvere zistil, že ide o úver bezúročný a bez poplatkov podľa ust. § 11 ods. 1 písm. d/ zák. č. 129/ 2010 Z.z., pretože v zmluve a jej dodatku vo forme dohody o plnení v splátkach zo dňa 9.10.2013 je uvedená nesprávne percentuálna miera nákladov (RPMV) v neprospech spotrebiteľa. Konštatoval, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je uvedená výška mesačnej splátky, táto je uvedená len v dohode o plnení splátok, podľa ktorej bolo dohodnutých 12 splátok vo výške 66 eur, splatných k 20. dňu kalendárneho mesiaca. V dohode však absentuje rozlíšenie splátok istiny, úrokov a poplatkov. Zmluva o spotrebiteľskom úvere síce obsahuje RPMN vo výške 96,00% ale v dohode o plnení v splátkach sa už uvádza RPMN vo výške 309,86 %. Poukázal na ust. § 9 ods. 2 písm. j/ zák.č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého ročná percentuálna miera nákladov musí byť vyčíslená na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy.

1.6. Vzhľadom na to, že poskytnutý úver v sume istiny 400 eur, z ktorého žalovaný zaplatil len sumu 66 eur, považoval za bezúročný a bez poplatkov, priznal žalobcovi iba sumu nesplatennej istiny bez akýchkoľvek poplatkov a úrokov, ktorá predstavuje 334 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % počnúc dňom splatnosti úveru (11.10.2014). V ostatnej časti žalobu zamietol. V zamietajúcej časti poukázal na to, že ide o úver bezúročný a bez poplatkov. Navyše konštatoval, že žalobca nešpecifikoval ďalšie nároky uplatnené žalobou týkajúce sa vyčísleného úroku, úroku z omeškania ako aj ostatných poplatkov, ktoré si uplatnil, nepreukázal ich dôvodnosť a opodstatnenosť (upomienky, mediačné konanie), a tieto ani nevyplývajú zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

1.7. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku tak, že žiadnej zo strán nepriznal náhradu trov konania, nakoľko obe strany mali vo veci iba čiastočný úspech. Úspech žalovanej bol podstatne vyšší ako úspech žalobcu, ale žalovaná náhradu trov konania nepožadovala a v súvislosti s týmto konaním jej žiadne trovy ani nevznikli.

2. Žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dôvodil, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) Civilného sporového poriadku tým, že súd prvej inštancie rozsudok nedostatočne odôvodnil, čím mu odňal možnosť konať pred súdom, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že výška počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je jasne uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere, v ktorej bola dohodnutá úhrada jednou splátkou vo výške 792 eur s termínom splatnosti 10.10.2014. Preto je RPMN uvedená v zmluve správna. Tvrdil, že žalovaný v ten istý deň požiadal o možnosť využitia splátkového kalendára - dohody o plnení v splátkach, s ktorou bol oboznámený a podpísal ju. Vzal pritom na vedomie, že výška RPMN je 309,86 %. Preto poskytnutý úver nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Keďže úver vznikol pred 01.06.2014, riadi sa podľa predpisov účinných do 31.05.2014, preto obmedzenie odplaty nemožno aplikovať. Uplatnený úrok 39,15 % ročne v danom období podstatne neprevyšoval výšku odplaty v obdobných prípadoch podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Poplatok 235,40 eura

predstavuje administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere a právna úprava účtovaniu poplatkov nebráni.

3. Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Civilný sporový poriadok, ktorý bol prijatý zákonom č. 160/2015 Z.z. a nadobudol účinnosť 01.07.2016, vychádza z princípu aplikácie procesných noriem v ňom obsiahnutých na všetky konania, teda aj na tie, ktoré boli začaté pred dňom jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzatvorili dňa 9.10.2013 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 400600393, na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému ako fyzickej osobe úver vo výške 400 eur a žalovaný sa zaviazal poskytnutý úver vrátiť žalobcovi s celkovými nákladmi vo výške 235,40 eur, úrok spojený so spotrebiteľským úverom vo výške 156,60 eura, spolu sumu 792 eur do 10.10.2014. Celkové náklady spotrebiteľa boli tvorené súčtom úroku 39,15 % ročne z poskytnutého úveru v sume 156,60 eura a administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo výške 235,40 eura. RPMN uvedená v zmluve bola 98,00 % a priemerná RPMN 49,13 %. Prevzatie peňažných prostriedkov potvrdil žalovaný svojim podpisom na zmluve. V rovnaký deň uzavreli strany sporu dohodu o plnení v splátkach k zmluve o spotrebiteľskom úvere, podľa ktorej sa žalovaný zaviazal uhradiť dohodnutú splátku 792 eur v 12-tich pravidelných mesačných splátkach vo výške 41 eur vždy 20 kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc 20.05.2013. V dohode bola uvedená RPMN 309,86 % a priemerná RPMN 49,13 %. Súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 334 eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 334 eur od 11.10.2014 do zaplatenia. V ostatnej časti žalobu zamietol. Žalobca podal proti zamietajúcej časti odvolanie, preto je táto časť predmetom skúmania odvolacím súdom.

9. Žalobca v odvolaní namietal vadu konania spočívajúcu v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd preto, predtým ako preskúmal napadnutý rozsudok, skúmal, či súd prvej inštancie konanie zaťažil vadou konania spočívajúcou v odňatí možnosti konať pred súdom. Vada konania vymedzená v ustanovení § 365 ods. 1 písm. d) CSP je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručuje v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Oznámenie Ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.). Požiadavky na riadne zdôvodnenie rozsudku súdu stanovuje ustanovenie § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Podľa neho v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Výkladom citovaného ustanovenia Civilného sporového poriadku pritom treba dospieť k záveru, že s tam uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení pri žiadnej nožnej interpretácii nevyplývajú, a napokon tiež len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvodené. V danej veci súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku stručne uviedol, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov. Uviedol tiež, že žalovaná sa k veci nevyjadrila. Jasne a zrozumiteľne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. V rámci právneho posúdenia citoval ustanovenia právnych

predpisov, podľa ktorých vec právne posúdil. Odvolací súd nezistil namietanú vadu konania, pre ktorú by bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť, preto pristúpil k meritórnemu prejednaniu veci.

10. Odvolací preskúmal rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom z vykonaného dokazovania vyvodil i správny právny záver. Súd prvej inštancie v danej veci, považoval za rozhodujúce, či úver poskytnutý žalobcom možno považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. Keď zistil, že predmetná zmluva nemá základné náležitosti stanovené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., konkrétne výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k) a správnu výšku ročnej percentuálnej miery nákladov (§ 9 ods. 2 písm. j) prijal záver, že absencia týchto náležitostí v zmluve o úvere spôsobuje, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd sa s uvedenými závermi v plnom rozsahu stotožnil a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania, ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd sa tiež stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, ktoré nepovažuje za potrebné opakovať, a na tieto dôvody ďalej iba poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

11. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd poukazuje na zákon o spotrebiteľských úveroch (129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a to ustanovenie § 9 ods. 2, v ktorom sú presne špecifikované podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej stranami sporu dňa 9.10.2013 chýbajú náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. i), j) a k), ktoré súd prvej inštancie vyhodnotil ako absentujúce, alebo nesprávne uvedené. Odvolací súd preto poukazuje na ustanovenie § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré upravuje dôsledky porušenia povinnosti a stanovuje sankciu za nedodržanie písomnej formy podľa § 9 ods. 1 (§ 11 ods. 1 písm. a), za nedodržanie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) (§ 11 ods. 1 písm. b) a nesprávne uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov v neprospech spotrebiteľa (§ 11 ods. 1 písm. d). Touto sankciou je, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za situácie, že posudzovaná zmluva o úvere neobsahuje vyššie uvedené podstatné náležitosti, upravené zákonom o spotrebiteľských úveroch, resp. sú uvedené nesprávne, záver súdu prvej inštancie o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov, je správny. Pri tomto závere bol žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi iba istinu, ktorá podľa žalobného návrhu bola vo výške 334 eur spolu s úrokom z omeškania.

12. Odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP sa pri posudzovaní danej veci zaoberal podstatnými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní. Odvolateľ v podanom odvolaní namietal i to, že výška počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je jasne uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere, v ktorej bola dohodnutá úhrada jednou splátkou vo výške 792 eur s termínom splatnosti 10.10.2014 a tiež, že RPMN uvedená v zmluve správna. Zároveň tvrdil, že žalovaný v ten istý deň požiadal o možnosť využitia splátkového kalendára - dohody o plnení v splátkach, s ktorou bol oboznámený a podpísal ju. Vzal pritom na vedomie, že výška RPMN je 309,86%. Preto poskytnutý úver nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Uvedené námietky odvolací súd nepovažoval za dôvodné. Formulárový charakter dohody o plnení v splátkach a skutočnosť, že žalovaný dohodu podpísal v rovnaký deň ako podpísal zmluvu o spotrebiteľskom úvere, preukazuje, že predmetný úver mal byť vrátený v splátkach, a dohoda v zmluve o jednorázovom plnení bola len formálna. Žalovaný spotrebiteľ nemal možnosť tento postup žalobcu ovplyvniť a žalobcom vopred naformulované zmluvné klauzuly zmeniť. Odvolací súd nepochybuje, že pokiaľ by žalovaný odmietol uzavrieť predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere spolu s ustanovením o jednorázovom plnení a zároveň dohodu o plnení v splátkach, žiadny úver by nedostal. Za týchto okolností mal byť úver vrátený v splátkach, preto už v zmluve mal byť uvedený počet a výška splátok a tomu zodpovedajúca RPMN. Námietku voči aplikácii predpisov účinných od 01.05.2014 na odplatu za poskytnutie peňažných prostriedkov odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na ustanovenie § 52 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.04.2015, v ktorom bolo explicitne stanovené, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva (§ 52 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka). Uvedenou právnou úpravou zákonodarca reagoval na ustálenú prax súdov pri rozhodovaní sporov, ktorých predmetom sú nároky zo spotrebiteľských zmlúv. Takýto záver odvolacieho súdu je v súlade so záverom rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 21.04.2015 sp.zn. 3 MCdo14/2014, podľa ktorého ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. Čo sa týka poplatku 235,40 eura, odvolací súd nespochybuje tvrdenie

žalobcu, podľa ktorého právna úprava účtovaniu poplatkov nebráni, len upozorňuje, že v danej veci súd prvej inštancie považoval úver za bezúročný a bez poplatkov.

13. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

14. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP a podľa § 255 ods. 1 CSP priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi z dôvodu, že žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 CSP.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).